

И нещата сякаш вървяха нормално – от дългите зимни дни в очакване на Банго Васили до живата традиция на гергьовденския венец и блеенето на жертвеното агне и обратно... до собствената ѝ смърт. Богородица дойде и протегнала ръце се опита да я поведе по Пътя. Йована започна да се задушавя. Усети силните ръце на мъжа си да я разтърсват и да се опитват да я върнат обратно. Богородица я гледаше и се усмихваше – това така или иначе си беше нейният празник. Йована също се усмихна и се вкопчи в червената нишка в косата си. Мина през всичките си грехове и прегрешения. Стигна до дъното, до самото дъно и намери пак себе си – изтощена в опитите си за летене. Събра счупената си усмивка в набръчканите си ръце, усмихна се само с очи и започна да се връща обратно. Все по червената нишка... Беше трудно, най-трудното нещо в живота ѝ, между животите ѝ... Камъните раздираха краката ѝ.

Никой не разбра защо краката ѝ кървяха разранени, когато дойде на себе си. Но от този ден започна всяка година да прави курбан на Богородица. А червената нишка свали от косата си и върза на най-малката си дъщеря, на тяхната дъщеря (всичките ѝ други деца, собствени, доведени и осиновени, вече бяха женени). Албена се засмя. Дългата ѝ до кръста коса се залюля пред погледа на Йована и върна времето...